

JEŽEVA KUĆICA

BRANKO ĆOPIĆ

JEŽEVA KUĆICA

ILUSTRIRAO

VILKO SELAN GLIHA

svetac

SLAVNI LOVAC

Po šumi,
širom,
bez staze,
puta,
Ježurka Ježić
svaki dan luta.
Lovom se bavi,
često ga vide,

s trista kopalja
na juriš ide.
I vuk,
i medo,
pa čak i – ovca,
poznaju ježa,
slavnog lovca.
Jastreb ga štuje,

vuk mu se sklanja,
zmija ga šarka
po svu noć sanja.
Pred njim,
dan hoda,
širi se strava,
njegovim tragom
putuje slava.

LIJINO PISMO

Jednoga dana,
vidjeli nismo,
Ježić je,
kažu,
dobio pismo.

Medeno pismo,
pričao meca,
stiglo u torbi
poštara zeca.

Adresa kratka,
slova k'o jaja:
»Za dragog
Ježa
Na kraju gaja.«
U pismu piše:
»Ježurka,
brate,
sanjam te često

i mislim na te.
Evo ti pišem
iz kamenjara
guskinim perom.
Divno li šara!
Dođi na ručak
u moju logu,
požuri samo,
ne žali nogu.

Sa punim loncem
i masnim brkom
čekat ću na te,
požuri trkom.
Nježno te grli
medena lica
i pozdrav šalje
lisica

Mica.«

Jež se veseli:
— Na gozbu, veli,
tu šale nema,
hajd' da se sprema.
Ježurka Ježić
lukavo škilji,
pregleda bodlje
i svaku šilji.
— Ako bi usput

došlo do boja,
nek bude spremna
obrana moja.
Sunčani krug se
u zenit dig'o
kad je Ježurka
do lije stig'o.

KOD LIJINE KUĆE

Pred kućom-logom,
kamenog zida,
Ježurka Ježić
svoj šešir skida,
klanja se,
smješka,
kavalir pravi,
biranom frazom
lisicu zdravi:

— Dobar dan,
lijo,
vrlino čista,
klanjam se tebi,
sa bodlja trista.
Nek perje pijetla
krasi tvoj dom,

kokoš nek sjedi
u loncu tvom!
Guskino krilo
lepeza tvoja,
a jastuk meki
patkica koja.
Živjela vječno
u miru,

sreći,
nikada lavež
ne čula pseći.
I još ti ovo
na kraju velim:
ja sam za ručak
trbuhom cijelim!
Otpoče ručak

čaroban,
bajni.
I jež,
i lija
od masti sjajni.
Jelo za jelom
samo se niže,
Ježurka često

zdravicu diže:
u zdravlje lije
i njene kuće,
za pogibiju
lovčeva Žuće.
Niže se ručak
četverosatni,
zategnu trbuh
k'o bубanj ratni.

NOĆ

Evo i noći,
nad šumom cijelom
nadvi se sutan
sa modrim velom.
Promakne samo
leptirić koji
i vjetar noćnik
listove broji.
Utihnu šuma,
nestade graje,

mačaka divljih
oči se sjaje.
Skitnica svitac
svjetiljku pali,
čarobnim sjajem
putanju zali.
A sova huknu
svoj ratni zov:
— Drž’te se,
ptice,

počinje lov!
Ježić se diže,
njuškicu briše.
— Ja moram kući,
dosta je više.
Dobro je bilo,
na stranu šala,
lisice draga,
e, baš ti hvala.

RASTANAK

— Moja je kuća
čvrsta k'o grad,
prenoći u njoj.
Kud ćeš sad? —
tako ga lija
za konak sladi,
a jež se brani,
šta da se radi:
— Zahvalujem se
pozivu tvom,

al' mi je draži
moj skromni dom!
— Ostani, kume,
lijia sve guče,
moli ga,
zove,
za ruku vuče.
Al' jež,
tvrdoglav,
osta pri svom.

— Draži je meni
moj skromni dom!
Šušteći šumom
jež mjeri put,
kroz granje mjesec
svijetli mu put.
Ide jež,
gundja,
dok zvijezde sjaju:
— Kućico moja,
najljepši raju!

POTJERA

Ostade lija,
misli se:
— Vraga,
što mu je kuća
toliko draga?
Kad Ježić tako
žudi za njom,
bit' će to,
bogme,
bogati dom.

Još ima,
možda,
od perja pod,
pečene ševe
krase mu svod.
Ta kuća,
vjeruj,
obiljem sja.
Poći ću,
kradom,

da vidim ja.
Požuri lija,
nečujna sjena,
paperje meko
noga je njeni.
Dok juri tako
uz grobni muk,
pred njom,
na stazi,
stvori se vuk.

VUK

— Grrrr,
kuda žuriš,
kaži-der lovcu;
možda si,
negdje,
pronašla ovcu?
— Idem da doznam —
lija sve duva —

zašto jež kuću
toliko čuva.
- Eh, kuća,
trice! —
veli vuk zao.
— Ta ja bih svoju
za janje dao!
Poći će s tobom,

jer volim šalu,
hoću da vidim
ježa —
budalu!
Dok jure dalje
brzo k'o strijela,
srete ih medo,
prijatelj pčela.

MEDO

– Sumnjiva žurba –
medo ih gleda –
možda ste našli
jezero meda?

– Ne, nego maštu
golica moju,
zašto jež voli
kućicu svoju.

– Kućica,

glupost!
Moje mi njuške,
svoju bih dao
za gnjile kruške.
Za satić meda
dat' ču je svakom!
govori medo
na jelo lakom. –
– Poći ču s vama,

jer volim šalu,
hoću da vidim
ježa –
budalu!
Sve troje jure
k'o divlja rijeka,
odjednom –
evo –
kaljuga neka.

svetac

DIVLJA SVINJA

Divlja se svinja
u njozzi valja,
pospano škilji
i – jelo sanja.
– Hr-nji, junaci,
sumnjiva trka,
negdje se,
valjda,
bogovski krka?!!—
Poskoči svinja
uz mnogo graje,

a vuk joj nato
odgovor daje:
– Tražimo razlog,
blatnjava zvijezdo,
zašto jež voli
rođeno gnijezdo!
– Rođeno gnijezdo!
Tako mi sala,
za pola ručka
ja bih ga dala!
Poći ću s vama,

jer volim šalu,
hoću da vidim
ježa –
budalu!
Svi jure složno
ka cilju svom,
kuda god prođu –
prasak
i lom!
Pristigli ježa,
glede:

PRED JEŽEVOM KUĆOM

on stade
kraj neke stare
bukove klade.
Pod kladom rupa,
tamna i gluha,
prostirka u njoj
od lišća suha.
Tu Ježić uđe,
pliva u sreći,
šušti i pipa
gdje li će leći.

Namjesti krevet,
od pedlja duži,
zijevnu,
pa leže
i noge pruži.
Sav blažen,
sretan,
niže bez broja:
— Kućico draga,
slobodo moja!
Palačo divna,

drvenog svoda,
kolijevko meka,
lisnatog poda,
uvijek ću vjeran
ostati tebi,
nizašto ja te
mijenjao ne bi'
U tebi živim
bez brige,
straha
i branit ću te
do zadnjega daha!

TRI GALAMDŽIJE

Medvjed i svinja
i s njima vuja
grmnjuše gromko
prava oluja:
— Budalo ježu,
bodljivi soju,
zar tako cijeniš
straćaru svoju?!

Kolibra tvoja
prava je baba,
krov ti je truo,
prostirka slaba.
Štenara to je,
tijesna,
i gluha,
sigurno u njoj

imaš i buha!
Kućicu takvu,
hvališo mali,
za ručak dobar
svakom bi dali! —
Rekoše tako
njih troje, ljuti,
dok mudra lija
po strani šuti.

JEŽEV ODGOVOR

Diže se Ježić,
oči mu sjaje,
gostima čudnim
odgovor daje:

– Ma kakav bio
moj rodni prag,
on mi je ipak
mio i drag.

Prost je i skroman,
ali je moj,
tu sam sloboden
i gazda svoj.
Vrijedan sam,
radim,
bavim se lovom
i mirno živim
pod svojim krovom.

To samo hulje,
nosi ih vrag,
za ručak daju
svoj rodni prag!
Zbog toga samo,
lude vas troje,
čestite kuće
nemate svoje.

Živite,
čujem,
od skitnje,
pljačke
i svršit ćete –
naopačke!
To sluša lija,
pa sudi zdravo:
– Sad vidim i ja,
jež ima pravo!

To reče, klisnu
jednom čuviku,
a ono troje,
digoše viku:

– Jež nema pravo,
nastranu šala;
a i ti,
lijo,
baš si – budala!

KRAJ

Šta dalje bješe,
kakav je kraj?
Pričat ću i to,
potanko, znaj.
Krvnika vuka,
jadna mu majka,
umlati brzo
seljačka hajka.
Trapavog medu,
oh, kuku,
lele,
do same smrti
izbole pčele.
I divlja svinja
pade k'o kruška,
smače je zimus
lovačka puška.

Po šumi, danas,
bez staze,
puta
Ježurka Ježić
lovi i luta.

Vještak i majstor
u poslu svom,
radi i čuva,
rođeni dom.

Branko Ćopić: JEŽEVA KUĆICA
Ilustrirao: Vilko Selan Gliha
Nakladnik: NAŠA DJECA d.o.o., Zagreb
Za nakladnika: Drago Kozina
Tisak: Slobodna Dalmacija d.d., Split, 2002.
Naklada: 5000

Art. 255

ISBN 953-171-039-2

9 789531 710398

svetac